

Kita stotelè

This is the first phrase that immediately became clear to me here. "Наступна зупинка" ("Next stop") I juggle this Lithuanian-Ukrainian string in my mind, I repeat it: Kita stotelè - Наступна зупинка - Kita stotelè - Наступна зупинка - Kita - Kita - Kita - Kita - Kita...

I imitate the recorded voice of a woman, I hear my voice, I hear the intonation, I hear my accent
An everyday phrase that touched me so much

The bus is empty

Is this my personal red cab of impressive proportions? It's not quite a cab, not quite mine, and the bus is grey inside.

A grey bike wouldn't get me anywhere near this route. I'd move to keep my balance, I'd focus on keeping myself moving. And at some point we do fly off the line. The taxi catches its two points. I balance on it again like a tightrope walker. But I focus only on the line, a single line. And there is no one else around
The landscape rubs against the now, against the movement, speed, trees, stones, walls, houses, sun, leaves, autumn, September and October, color and thoughts in the bus. This is my endless agitation by temporality. . A multivectoral flow of bindings, configurations, collisions, encounters, of fullness and emptiness, waiting and living

Waiting for a temporary residence permit here becomes waiting for a temporary residence permit there, and eventually there, and there, and there. I am both here and not here. I am present here, but mentally I am there. But I definitely have permission to stay on the move indefinitely.

I received my temporary residence permit on Friday

So the window is no longer a barrier, no border, no reflection. I sink into the forest, dissolve into it.

I take the bus home, but my home is in the south.

I move away from Lviv and immerse myself in the itinerary, I return to the city, and these stops bring me closer to Ukraine

And at some point this obvious "next" let in something more, the names of the stops stopped being sounds... They began to speak. Nightingale, Seagull, Nestling, Sunrise. This is now a new beautiful reality. The bus is empty again, and there is still a strange exchange going on

-Kita-Kita-Kita.

"Kita" is a sign of temporality. It is about being between here and there. It is about being in the space from breath to breath measured by turning on the light, then in the infinity of the sound that migrates from word to word, in the reflection of the glass between here and there, in the movement that finds the light
Between here and there equals neither here nor there, and here and there?

I am here temporarily. And this temporality is like hovering above the ground. I do not stand still, I strive not to stand still, it is a movement

A constantly repeated, emphasised expectation

-Kita-Kita-Kita.

I am waiting, I am in motion

-Kita-Kita-Kita...

It becomes encouraging

I try to remember what I saw. I draw an itinerary, and it gets deformed in memory so fast. There is nothing final, nothing similar, nothing predictable, nothing right. How much stability does it have?

-Kita-Kita-Kita-Kita stotelè...

It's like scrolling pages, photos and posts. A constant pursuit of sequences

And what do I find at the end?

I listen to my bus, my rhythm, my time.

Kita stotelè

Це перше словосполучення, яке одразу стало зрозумілим мені тут. “Наступна зупинка”.

І отак жонглюючи в думках цією литовсько-українською низанкою, я їду повторюючи: Kita stotelè-Наступна зупинка-Kita stotelè-Наступна зупинка-Kita-Kita-Kita-Kita-Kita...

Я наслідую записаний голос жінки, чую свій голос, чую інтонацію, чую свій акцент.

Буденна фраза, яка так сильно мене зачепила.

Автобус порожній.

Чи це моє персональне червоне таксі вражаючих розмірів? Таки не зовсім таксі, не зовсім моє, і всередині автобус сірий.

Сірий велосипед не наблизив би мене до того маршруту. Я б рухалась, щоб тримати рівновагу, я б концентрувалась на тому, щоб втриматись рухаючись. А в якийсь момент ми таки злітаємо з лінії.

Таксі вловлює її дві точки. Я знову балансую по ній як канатоходець. Але концентруюсь лише на лінії, одній єдиній лінії. І більше докола нікого нема.

Пейзаж розтирається об рух, об швидкість, об дерева, каміння, будинки, сонце, листя, об осінь, вересень і жовтень, колір, об думки в автобусі. Мої безкінечні переживання тимчасовості.

Багатовекторний потік переплетень, кофігурацій, зіткнень, зустрічей, заповненості і порожнеч, очікування і проживання.

Очікування дозволу на тимчасове перебування тут, стає очікуванням дозволу на тимчасове перебування там, а зрештою і там, і там, і там. Я і тут і не тут. Я присутня тут, але подумки - я там.

Але я точно маю дозвіл на необмежене перебування у русі.

У п'ятницю я отримала свій тимчасовий дозвіл на тимчасове перебування.

І от вікно перестає бути бар'єром, межею, відбиттям. Я просочуюсь в ліс, розчиняюсь у ньому.

Я їду автобусом додому, але мій дім на півдні.

Я віддаляюсь від Львова і занурююсь у маршрут, я повертаюсь у місто і ці зупинки наближають мене до України.

І в якийсь момент ця очевидна “наступність” пропустила в себе щось більше — назви зупинок перестали бути звуками... Вони заговорили. Соловейко, Чайка, Гніздова, Схід сонця. Це тепер нова прекрасна реальність. Автобус знову порожній. і якийсь дивний обмін все ж відбувається: -Kita-Kita-Kita...

-Kita — як знак тимчасовості. Перебування між тут і там. Перебування то в просторі від подиху до подиху, що вимірюється увімкненням світла, то в безкінечності звуку, який мігрує від слова до слова, то у відбитті шиби, між тут і там, у русі, який віднаходить світло.

Між тут і там дорівнює ні тут ні там, і тут і там?

Я тимчасово тут. І ця тимчасовість — це як зависнути над землею. Я не стою на місці, я роблю зусилля, щоб не стояти на місці, рухаюсь.

Постійно повторювано підкреслене очікування.

-Kita-Kita-Kita...

Я очікую. Я перебуваю в русі.

-Kita-Kita-Kita...

Воно стає підбадьорливим.

Я намагаюсь згадати побачене. Я малюю маршрут, і він так швидко деформується в пам'яті. Не існує жодного остаточного, жодного подібного, жодного передбачуваного, жодного правильного.

Наскільки багато у ньому стабільності?

-Kita-Kita-Kita-Kita stotelè...

Це як скролення сторінок, фотографій, публікацій. Якась постійна погоня за наступністю.

І що я врешті знаходжу?

Я слухаю, як їде мій автобус, мій ритм, мій час.